

A large, dynamic splash of red ink or paint, resembling a blood splatter, dominates the upper half of the cover. It has a central, dense core with many fine, wispy tendrils extending upwards and outwards, creating a sense of movement and impact.

MATOUŠ ČIHÁK

Zločiny z lidskosti

MATOUŠ ČIHÁK

ZLOČINY Z LIDSKOSTI

Věnuji lidem, kteří se dopustili zločinu z lidskosti.

„Napsal jste tedy knihu. Jak se cítíte?“

„Provinile.“

„Představte nám ji prosím jednou větou.“

„Variace na téma zločinu z lidskosti.“

„Myslíte, že se bude lidem líbit?“

„Berte ji jako operační skalpel – ne každý ji uvítá.“

Zmizelé

1111

Co trvá – trvá mlčky.
A sám to nedovedu.
Lásko, podej mi ruku,
pokusíme se tiše napodobit
jezera, hory, zemi...

Chůze po rozbitém skle

Matouš Čihák

ZMIZELÉ

Když se ona a on vroucně obejmou v kalné ranní mlze na opuštěné silnici kdesi za městem. Když naráz zavřou oči, jež vidí už pouze toho druhého, a když mlčky tisknou těla vši silou k sobě. Přežijí? Bude to opravdová láska? Ta, která je vypočítavým kruhem a vždy svede zamilované opět k sobě, ať míjejí nekonečné roky odloučení, ať je dělí země, moře, hory, ať všichni lidé jim nepřejí? Asi jako když si dva milenci v pražské kavárně nechají zahrát *Niagaru*, a jakmile poslední tóny doznejí, oba se zastřelí, protože rodiče jim brání v lásce.

Příběh však ještě nekončí. Za oceánem v té samé chvíli. Autor písňe přátelsky rozmlouvá s Hemingwayem při natáčení hollywoodského trháku. Shodují se, že není úspěšných spisovatelů – před jakýmsi světem možná, ale před sebou nikdy. Eluzivní vědomí umělce je totiž natolik depresivní, že nejlepší by snad bylo vše skoncovat. Ani jeden netuší, co se právě stalo, přestože vodní hladinu čeří neklidné vlny a z české dálky vane mrazivá bríza. Oba muži jsou navíc zaujatí další činností. Smějí se do objektivu fotoaparátu jako nevinní chlapci. Chtějí mít na sebe jednu zbytečnou nesmrtelnou památku. Zbystří jenom bělostný racek, který honosně sedí spisovateli na hřbetu ruky a vůbec si toho neváží!

Vyplašen vzdálenými výstřely otočí hlavu po větru, ale krom chechotavého smíchu se na víc nezmůže.

Mladá a hřející krev se pomalu vsákla do zadřené špíny na podlaze. Už nepění ani nepřetéká. Vychladla. Kdysi tak pronikavé výstřely jsou přehlušeny zběsilým tempem života, který nám neustále utíká. Nestačíme mu. Nikdy nestačíme, ale stále jej pronásledujeme. Až do chvíle, ve které se země zachvěje. To mrtvola dopadne na zem. Vše se sice zděšením a soustrastí na kratičký okamžik zastaví, ale později už nikoho nezajímá, komu zvoní hrana. Muž se jde mazlit s kamerou a Papa Hemingway hubuje Tracymu, že vypadá spíš jako bohatý starý herec než jako prostý rybář z Kuby.

Když se tedy on a ona či ona a on potkají a vroucně obejmou za neproniknutelné ranní mlhy. Tam někde za městem na opuštěné silnici, kde ukryjí hloubku svých láskyplných očí a kde mlčky tisknou svá chvějící se těla na znamení, že ona nedá jeho a on nedá ji. Přežijí? Bude to opravdová láska, nebo bláznovství?

DOPSÁNO V ROCE 2017 V PRAZE

Světla ženy

Já půjdu tam, kam všechna pokolení odešla,
a lesy budou dále v slunci snít
a vody dřímat v lesku bílých hvězd.

Z letopisů lásky

Julius Zeyer

SVĚTLO ŽENY

Vážený pane předsedo, vážení přísedící, stojím tu jako člověk, který zabil. Posuzujete mou vinu před společností, ale já jsem a navždy sobě budu skutečným soudcem. Dovolte mi na úvod obhajoby citát. Jakýsi spisovatel řekl, že existují dvě věci, o kterých stojí za to psát, a sice láska a vražda. Já tvrdím, že kvůli nim jsem měl žít.

Nedůvěřoval jsem nikdy lidem, a tak bylo pro mě velmi těžké někoho milovat. Ta esenciální a všeprostupující důvěra ve vztahu dvou milujících se lidí mi připadala jako zeď, kterou nikdy nezdolám. Všechny mé vztahy se tedy vyznačovaly jistou dávkou odtažitosti. Spoléhal jsem sám na sebe. Oddat se zcela někomu je pro mě nepředstavitelné, ale odmítám se kvůli tomu cítit provinile.

Patří-li tedy důvěra k lidským vlastnostem, potom nejsem a nikdy jsem nebyl člověkem. Pomineme-li dětství, které považuji za vrcholně ponižující, jelikož v něm postrádáme samostatnost. Nedůvěřoval jsem nikdy svému okolí, přátelům, rodičům a za celých deset let manželství jsem nedůvěřoval své ženě. Vždy jsem měl totiž na paměti, že cokoliv řeknu nebo udělám, může být použito proti mně.

Taťanu jsem poznal na univerzitě před šestnácti lety. Studovala historii umění. Nerozumím umění a nechápu, jak vůbec může mít